

Анотація

Москаленко К. В. Укладення договорів у сфері музичного шоу-бізнесу з особами, які не досягли повноліття: світовий досвід та проблеми українського законодавства. – Стаття.

У статті аналізується правовий статус осіб, які не досягли повноліття та провадять діяльність у сфері музичного шоу-бізнесу. Автор досліджує міжнародне й національне законодавство, присвячене охороні прав артистів-виконавців, які не досягли повноліття, та пропонує внесення змін до Закону України «Про авторське право і суміжні права».

Ключові слова: музичний шоу-бізнес, особи, які не досягли повноліття, договори.

Аннотация

Москаленко Е. В. Заключение договоров в сфере музыкального шоу-бизнеса с лицами, не достигшими совершеннолетия: мировой опыт и проблемы украинского законодательства. – Статья.

В статье анализируется правовое положение лиц, не достигших совершеннолетия и осуществляющих деятельность в сфере музыкального шоу-бизнеса. Автор исследует международное и национальное законодательство, посвященное охране прав артистов-исполнителей, не достигших совершеннолетия, и предлагает внести изменения в Закон Украины «Об авторском праве и смежных правах».

Ключевые слова: музыкальный шоу-бизнес, лица, не достигшие совершеннолетия, договоры.

УДК 347.77

В. П. Мороз

НАЙМЕНУВАННЯ ПІДПРИЄМСТВА ЯК ОБ'ЄКТ ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

За умов первісного ладу, коли ручна праця та досить примітивні технології призвели до необхідності міняти один товар на інший, найбільш кмітливі особистості здогадалися, що через створення дефіциту на певний вид товару можна суттєво підняти його вартість, зробивши його більш ліквідним. Так, власне, і зародилося підприємництво. Професія купця з'явилася ще за часів Київської Русі в IX столітті та зазнала значного зростання після скасування кріпосного права. З появою перших підприємств з'явилися й назви цих підприємств, що дозволяли індивідуалізувати окреме підприємство з метою набуття й захисту ним прав і виконання обов'язків. Зазвичай назви були пов'язані з особистістю власника підприємства та фахом його діяльності, наприклад «Книгодрукарська майстерня Івана Федорова». Однак, незважаючи на те, що такий об'єкт права, як найменування підприємства, відомий уже не одне століття й на сьогодні достатньо широко відображений у цивільному законодавстві різних держав, особливості його правового регулювання досі залишаються не цілком дослідженими та визначеними.

З розвитком права інтелектуальної власності найменування підприємства все частіше розглядається в якості об'єкта права інтелектуальної власності. Причиною цього є можливість отримання комерційної вигоди від використання найменування підприємства та, відповідно, необхідність отримання захисту прав на таке використання. Чинне законодавство України закріпило обов'язок юридичної особи мати своє найменування, яке містить інформацію про її організаційно-правову форму й характер діяльності та є індивідуальним, у ст. 90 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України). У теорії цивільного права проблематика найменування юридичної особи завжди привертала увагу багатьох учених-цивілістів.

Зокрема, вона була предметом дослідження О.І. Гуменюка, С.І. Іщука, М.В. Менджула, Ж.В. Нор, А.С. Довгерта, О.В. Кохановської, С.О. Сліпченка, Р.О. Стефанчука, С.І. Шимон та інших. Проте, на жаль, не всі проблемні питання стали предметом цих досліджень. У статті спробуємо проаналізувати особливості правового регулювання найменування юридичної особи як об'єкта права інтелектуальної власності, його зміст, а також особливості використання й захисту, враховуючи чинне законодавство України та останні наукові напрацювання.

У цілому вчені, які здійснювали дослідження особистих немайнових прав юридичних осіб, погоджуються з віднесенням до їх переліку таких: право на недоторканість ділової репутації, право на таємницю кореспонденції, право на інформацію, право на найменування, право на зовнішній образ [7], право на існування, право на автономію, право на вибір позначення [14]. Як бачимо, право на найменування є одним з особистих немайнових прав юридичної особи.

Слід зазначити, що проблема галузевої належності особистих немайнових прав активно розглядалася наприкінці XIX – на початку XX століття. Одні вчені-цивілісти (наприклад Д.І. Мейер та К.Д. Кавелін) відстоювали позицію щодо необхідності вилучення особистих немайнових прав із системи цивільного права та віднесення їх до сімейного права. Інші ж вважали вищевказану точку зору обмеженою, наприклад, С.В. Пахман вважав за необхідне «включити до складу особистих прав загальне право осіб (*jus personarum*), тобто сукупність позитивних норм, якими визначається цивільний стан (*status*) приватних осіб, із включенням і станів сімейних» [8]. Аналогічної позиції дотримувались такі вчені-цивілісти, як Ю.С. Гамбаров, який вважав, що через свою природу особисті немайнові права безумовно належать до цивільного права, та Й.О. Покровський, який писав: «Одним із перших <...> аргументів є твердження, що цивільне право є принципово правом майнових відносин. Але ми вже бачили, що це твердження є зовсім невірним *petitio principii*: навіть у межах старого цивільного права ми віднаходимо галузі немайнового характеру – насамперед сферу особистих сімейних відносин. Тим більш безпідставним це твердження є для сучасного права з його немайновим правом на ім'я та інші різноманітні «права особистості» [9]. Проте законодавчого відображення віднесення особистих немайнових прав до предмета регулювання цивільного права на той час так і не було. У перші роки радянського періоду в законодавстві до предмета цивільно-правового регулювання також відносили виключно майнові права, що обумовлювалося ідеологічними факторами. Однак багато радянських учених дотримувалися позиції щодо можливості й необхідності включення особистих немайнових прав, принаймні базисних, до предмета регулювання цивільного права. Серед найбільш ґрунтовних і комплексних досліджень у цьому напрямі можна зазначити праці М.К. Почанського [10] та К.А. Флейшиц [12]. Вищевказані напрацювання й роботи низки інших цивілістів, засновані на цих працях, привели до закріплення в Цивільному кодексі УРСР положення щодо регулювання цивільним законодавством майнових і пов'язаних із ними немайнових відносин, а у випадках, що передбачені законом, – також інших особистих немайнових відносин. Однак, як справедливо зазначає Р.О. Стефанчук у дисертаційному дослідженні (яке також ґрунтувалося на працях О.О. Красавчикова), присвяченому особистим немайновим правам фізичних осіб, навіть така позиція законодавця не припинила спори

в науці щодо можливості й доцільності включення особистих немайнових відносин до предмета цивільного права та стала підґрунтям для існування трьох основних концепцій щодо визначення місця особистих немайнових прав, яку у своїй праці окреслив О.О. Красавчиков. Сутність цих концепцій зводиться до того, що або цивільне право регулює лише немайнові відносини, безпосередньо пов'язані з майновими (негативна концепція), а всі інші немайнові відносини можуть лише охоронятися цивільним правом, або воно охороняє й регулює всі немайнові відносини (позитивна концепція), або особисті немайнові права, не пов'язані з майновими, являють собою самостійний предмет регулювання (радикальна концепція).

Чинне законодавство України, зокрема ч. 1 ст. 1 ЦК України, відносить особисті немайнові відносини до предмета цивільно-правового регулювання, вважаючи їх повноцінними, рівноправними та самодостатніми. Крім того, такі сучасні вчені-цивілісти, як М.Д. Єгоров та Є.О. Суханов, підтримуючи аналогічну позицію, вважають, що цивільне право повинне включати до предмета свого регулювання немайнові відносини в повному їх обсязі.

Як уже зазначалося, до особистих немайнових прав юридичних осіб застосовуються загальні положення цивільного законодавства у сфері регулювання особистих немайнових прав, за винятком тих, що безпосередньо пов'язані з особистістю фізичної особи та не можуть належати юридичній особі.

Відповідно до Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців» кожна юридична особа повинна мати найменування, яке складається з двох частин: організаційно-правової форми та назви суб'єкта господарювання. Тобто найменування юридичної особи (установи) має містити інформацію про характер її діяльності. Назва юридичної особи може складатися з власної назви юридичної особи, а також містити інформацію щодо мети діяльності, виду, категорії, способу утворення, залежності юридичної особи та інші відомості згідно з вимогами до найменування окремих організаційно-правових форм суб'єктів господарювання, встановлених ЦК України, Господарським кодексом України (далі – ГК України) та законами України.

Найменування юридичної особи повинне вноситись до Єдиного державного реєстру юридичних осіб і фізичних осіб-підприємців (далі – Єдиний державний реєстр).

Юридична особа, крім повного найменування, може мати також власне скорочене найменування, проте не має права використовувати найменування іншої юридичної особи. Крім цього, згідно з ч. 1 ст. 27 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців» підставами для відмови в проведенні державної реєстрації юридичної особи є, зокрема, використання в найменуванні юридичної особи повного чи скороченого найменування органу державної влади, органу місцевого самоврядування або похідних від цих найменувань, історичного державного найменування, перелік яких встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Юридична особа, що є господарюючим суб'єктом, може мати комерційне (фірмове) найменування. Комерційне (фірмове) найменування юридичної особи може бути зареєстроване в порядку, встановленому законом.

Правомочності щодо використання комерційного найменування визначаються ЦК України та ГК України. Зокрема, відповідно до вимог ч. 1 ст. 489 ЦК України

правова охорона надається комерційному найменуванню, якщо воно дає можливість вирізнити одну особу з-поміж інших та не вводить в оману споживачів щодо справжньої її діяльності. Водночас у ст. 159 ГК України зазначено, що суб'єкт господарювання – юридична особа або фізична особа-підприємець – може мати комерційне найменування. Фізична особа-підприємець має право заявити на комерційне найменування своє прізвище або ім'я.

Насамперед варто наголосити, що і ЦК України (ст. 420), і ГК України (ст. 155) відносять комерційне найменування до об'єктів права інтелектуальної власності, проте чинне законодавство України не відносить до об'єктів права інтелектуальної власності найменування юридичної особи.

Однак слід зазначити, що чинне законодавство України не містить поняття комерційного найменування, не визначає його структуру, порядок реєстрації відомостей про комерційні найменування, правомочностей власника прав на комерційне найменування, не врегульовує питання підвідомчості спорів і порядку визначення розміру збитків та збирання доказів у спорах щодо комерційних найменувань, не містить порядку припинення прав на комерційне найменування; видається цілком обґрунтованим використання найменування юридичної особи, статус якої є більш визначеним, у якості об'єкта права інтелектуальної власності за умови наявності в неї ознак, що притаманні таким об'єктам.

Прикладами дефініції поняття «комерційне найменування» можуть бути такі: а) буквене або словесне позначення суб'єкта господарювання, яке виконує функцію його індивідуалізації (розрізнення) в підприємницькій діяльності; б) позначення, яке дає можливість вирізнити одну особу, що виробляє та (або) реалізовує товари чи надає послуги, з-поміж інших та не вводить в оману споживачів щодо справжньої її діяльності.

У свою чергу найменування юридичної особи можна визначити як буквене позначення юридичної особи, у тому числі суб'єктів господарювання, що містить інформацію про організаційно-правову форму юридичної особи та характер її діяльності, а також дозволяє індивідуалізувати її серед інших юридичних осіб.

Як бачимо, поняття найменування юридичної особи є дещо ширшим, ніж поняття комерційного найменування, та поширюється не лише на суб'єктів господарювання.

Складна правова природа найменування юридичної особи дає підстави для висновків щодо квазіабсолютності правовідносин із приводу цього об'єкта права, що обґрунтовується можливістю наявності ідентичних за характером суб'єктивних абсолютних прав на один об'єкт, які належать декільком особам. Тобто найменування «Латімпекс» може мати декілька юридичних осіб із різною організаційно-правовою формою або з додаванням додаткових символів до найменування, наприклад «Лат-імпекс», що для сприйняття на слух буде одним і тим же найменуванням. Тим не менше, на наш погляд, позиція С.І. Іщука та Л.В. Федюк щодо абсолютності права на найменування юридичної особи через можливість ідентифікації власне такого найменування за допомогою додаткових видоутворюючих ознак видається цілком обґрунтованою та справедливою.

Як уже зазначалося, з розвитком права інтелектуальної власності аспекти регулювання права на найменування юридичної особи почали відходити від концепції

позитивного регулювання вищезазначеного права як особистого немайнового права. Слід зауважити, що останнім часом у системі права інтелектуальної власності виокремлюється нова, третя група об'єктів – засоби індивідуалізації, функцією яких, на відміну від об'єктів авторського права та об'єктів права промислової власності, є індивідуалізація товару (послуги) або його виробника. До них традиційно відносять торговельні марки (знаки для товарів і послуг), комерційне найменування та зазначення місця походження товару. Більше того, багато вчених, зокрема А.О. Козинець, вважають, що до засобів індивідуалізації можна віднести також інші позначення, що застосовуються для ідентифікації у сфері цивільних правовідносин, зокрема ім'я фізичної особи, псевдонім, найменування юридичної особи, найменування держави або регіону, доменне ім'я тощо [5]. Така позиція повністю вписується в межі радикальної концепції визначення правової природи особистих немайнових прав, відносячи питання регулювання права на найменування юридичної особи до предмета регулювання права інтелектуальної власності.

Крім того, на сьогодні судова практика в Україні, Російській Федерації та низці західних держав починає формуватися з огляду на те, що право на найменування юридичної особи може бути захищене нормами права інтелектуальної власності, причому не лише як комерційне найменування. У незначній кількості випадків, які на сьогодні розглянуті щодо спорів стосовно захисту прав на найменування юридичної особи та протиставлення їм торговельних марок (знаків для товарів і послуг), суди одностайно доходять висновку, що, навіть незважаючи на відсутність у підприємства доказів того, що його найменування активно використовується в комерційній діяльності та відоме у відповідній сфері ринку (практично є комерційним найменуванням), підприємство мало право використовувати своє власне найменування з метою здійснення комерційної діяльності як на підставі його внесення до Єдиного державного реєстру підприємств, організацій та установ (ЄДРПОУ), тобто через захист особистих немайнових прав, так і через можливість індивідуалізації й наявність розрізняльної здатності такого найменування, та визнає відповідну реєстрацію торговельної марки недійсною. Найбільш цікавим із погляду контексту цієї статті, на наш погляд, видається спір за право на найменування однієї з вітчизняних юридичних компаній «Правовий альянс», яке, як встановив суд, незаконно використовувалося іншою вітчизняною юридичною компанією ТОВ «Альянс правовий» у якості зареєстрованої торговельної марки. При цьому, на відміну від попередніх спорів, у якості аргументації захисту права на найменування юридичної особи використовувалося саме те, що найменування «Правовий альянс» є зареєстрованим як найменування юридичної особи в ЄДРПОУ, має розрізняльну здатність та індивідуалізуючі ознаки, використовується з метою отримання комерційної вигоди та на момент реєстрації відповідної торговельної марки було вже широко відомим в Україні саме щодо юридичної діяльності відповідної юридичної компанії.

Проаналізуємо, у яких випадках найменування юридичної особи можливо кваліфікувати в якості об'єкта права інтелектуальної власності. Виходячи з того, що в широкому розумінні інтелектуальну власність визначають як закріплене законом тимчасове виключне право, а також особисті немайнові права авторів на результат інтелектуальної діяльності або засоби індивідуалізації, можна дійти

висновку, що основними ознаками об'єкта права інтелектуальної власності є виключність прав і наявність немайнових прав щодо такого об'єкта. Так, наприклад, В.О. Дзера визначає право інтелектуальної власності як право особи на результат творчої інтелектуальної діяльності або інший об'єкт права інтелектуальної власності, визначений законом, та наводить серед його ознак обмеженість строку правової охорони об'єкта права інтелектуальної власності й невіддільність особистих немайнових прав від особи творця об'єкта права інтелектуальної власності [15]. Слід зазначити, що найменування юридичної особи безумовно є виключним, оскільки за можливості використання іншими особами аналогічного найменування існувала б загроза створення перешкод для його власника, обмеження можливості отримання доходу та створення негативної репутації, а також появи передумов для недобросовісної конкуренції. Відповідно, з метою уникнення можливих конфліктів найменування може бути закріплене лише за однією особою, з якою воно пов'язується в більшості споживачів товарів, що виробляються, або послуг, що надаються, з власником такого найменування. Крім того, власник найменування, безумовно, має певні особисті немайнові права на своє найменування: використовувати його в усіх сферах своєї діяльності, дозволяти його використання іншим особам та забороняти його використання без дозволу власника. Вважаємо, що його можна віднести до групи об'єктів права інтелектуальної власності, що називається засобами індивідуалізації, оскільки найменування юридичної особи дозволяє індивідуалізувати його власника з метою маркетингового просування товарів, що ним виробляються, або послуг, що ним надаються, є виключним правом, яке може законно використовуватися лише однією особою та складається з особистих немайнових прав щодо володіння, використання відповідного права правовласником і можливості обмеження ним протизаконного використання відповідного об'єкта.

Однак постає питання про сприйняття найменування юридичної особи в якості об'єкта права інтелектуальної власності. На наш погляд, така кваліфікація найменування юридичної особи є доцільною, як і для багатьох інших об'єктів права інтелектуальної власності, лише у випадку його комерціалізації, тобто фактичного використання з метою отримання прибутку.

Вважаємо за доцільне у випадку захисту прав на найменування юридичної особи як об'єкта права інтелектуальної власності законодавчо закріпити можливість використання деяких способів і засобів захисту, які використовуються для захисту прав на інші види об'єктів права інтелектуальної власності, з відмежуванням особливостей, які притаманні виключно цьому об'єкту. Так, на наш погляд, слід доповнити вимоги щодо обов'язкової реєстрації найменування юридичної особи положенням про можливість одночасної реєстрації найменування юридичної особи в якості об'єкта права інтелектуальної власності, передбачивши можливість такої реєстрації за бажанням правовласника. Також доцільно передбачити можливість захисту права на найменування в адміністративному порядку, у тому числі використовуючи механізми захисту за допомогою Державної служби інтелектуальної власності, органів внутрішніх справ, прокуратури тощо. Серед способів захисту права інтелектуальної власності на найменування юридичної особи можна назвати способи, передбачені в п. 2 ст. 16 ЦК України: визнання

права (тобто певного конкретного права щодо найменування юридичної особи), визнання договору недійсним (наприклад договору на використання найменування), припинення дії, яка порушує право (наприклад припинення використання найменування без дозволу правовласника), відновлення стану, який існував до порушення права, примусове виконання обов'язків у натурі (наприклад виплата за використання найменування), зміна правовідносин (наприклад зміна умов договору на використання найменування юридичної особи), припинення правовідносин (наприклад припинення дії договору на використання найменування юридичної особи), відшкодування збитків та інші способи відшкодування майнової шкоди, відшкодування моральної (немайнової) шкоди, визнання незаконними рішення, дії або бездіяльності органу державної влади. Безумовно, як і щодо більшості об'єктів права інтелектуальної власності, найбільш ефективним і розповсюдженим є випадок захисту майнових прав, що постають із використання найменування юридичної особи, зокрема права на використання найменування, виключне право дозволяти його використання та виключне право забороняти його неправомірне використання. Залежно від характеру відносин між правовласником і стороною, яка так чи інакше порушує його права, спір щодо захисту прав на найменування з урахуванням особливостей підвідомчості й підсудності, передбачених процесуальним законодавством, може розглядатися в суді загальної юрисдикції або в господарському суді.

Таким чином, підсумовуючи вищевикладене, зазначимо, що найменування юридичної особи залежно від характеру правовідносин щодо його використання може виступати як у якості особистого немайнового права, так і в якості окремого об'єкта права інтелектуальної власності. Найменування юридичної особи може виступати об'єктом права інтелектуальної власності за умови його комерціалізації, тобто можливості отримання прибутку від використання відповідного об'єкта, проте саме як найменування юридичної особи, а не комерційне найменування. Найменування юридичної особи як об'єкт права інтелектуальної власності можна визначити як сукупність правомочностей щодо права володіння юридичною особою найменуванням, виключного права його використання правовласником, права забороняти незаконне його використання, тобто використання без дозволу правовласника або всупереч його інтересам. На жаль, на сьогодні в науковому співтоваристві немає єдиної позиції щодо визнання найменування юридичної особи об'єктом права інтелектуальної власності, навіть більше, це є досить радикальним підходом, що, безумовно, не сприяє ні розвитку теоретичного регулювання відповідних питань, ні розвитку такої підгалузі цивільного права, як право інтелектуальної власності. Також відповідні правовідносини врегульовано чинним законодавством України лише щодо випадків використання найменування юридичної особи в якості комерційного найменування, що також ускладнює захист прав на найменування юридичної особи у відносинах інтелектуальної власності. Вважаємо, що на сьогодні досить актуальним є питання подальшого поглибленого теоретичного дослідження найменування юридичної особи в якості об'єкта права інтелектуальної власності та прийняття законодавчого акта, яким буде врегульовано питання використання й захисту найменування юридичної особи

в якості об'єкта права інтелектуальної власності, умов його реєстрації в такій якості, особливостей використання й захисту прав на відповідний об'єкт, особливостей припинення прав на найменування юридичної особи як об'єкт права інтелектуальної власності одночасно з припиненням юридичної особи.

Література

1. Аникин А.С. Содержание и осуществление исключительных прав : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 «Гражданское право, предпринимательское право, семейное право, международное частное право» / А.С. Аникин ; Академия народного хозяйства при Правительстве РФ. – М., 2008. – 240 с.
2. Давидова Н.О. Особисті немайнові права : [навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл.] / Н.О. Давидова. – К. : ВД «Ін Юре», 2008. – 160 с.
3. Дозорцев В.А. Интеллектуальные права: понятие, система, задачи кодификации : сборник статей / В.А. Дозорцев. – М. : Статут, 2005. – 416 с.
4. Іщук С.І. Особливості суб'єктивного права інтелектуальної власності на комерційне (фірмове) найменування / С.І. Іщук // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2010. – Вип. 1. – С. 20–23.
5. Козинець А.О. Право на засоби індивідуалізації учасників цивільного обороту, товарів та послуг : [монографія] / А.О. Козинець. – К. : ВПЦ «Київський університет», 2007 – 312 с.
6. Красицька Л.В. Цивільно-правове регулювання особистих немайнових прав громадян : [монографія] / Л.В. Красицька. – Донецьк : ДІВС МВС України, 2002. – 164 с.
7. Нор Ж.В. Становлення особистих немайнових прав юридичних осіб публічного права в Україні (на прикладі органів внутрішніх справ) / Ж.В. Нор // Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. Спеціальний випуск «Незалежній Україні – 20 років». – 2011. – № 2(53). – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.nbu.gov.ua/portal/soc_gum/vkhnivs/2011_53/53/40.pdf.
8. Пахмань С.В. Къ вопросу о предметѣ и системѣ Русскаго гражданского уложенія / С.В. Пахмань // Журналъ гражданского и уголовного права. – 1882. – Ноябрь. – Кн. 8. – С. 193–222.
9. Покровский И.А. Основные проблемы гражданского права / И.А. Покровский. – М. : Статут, 1998. – 353 с.
10. Почанский М.К. Личные неимущественные права граждан СССР : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.712 «Гражданское право и гражданский процесс» / М.К. Почанский. – М., 1939. – 163 с.
11. Федюк Л.В. Право на найменування юридичної особи / Л.В. Федюк // Вісник Господарського судочинства. – 2012. – № 6. – С. 28–36.
12. Флейшиц Е.А. Личные права граждан в гражданском праве Союза ССР и капиталистических стран / Е.А. Флейшиц // Учёные труды Всесоюзного института юридических наук НКЮ СССР. – Вып. VI. – М. : Юрид. изд-во НКЮ СССР, 1941. – С. 87–93.
13. Цивільний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40–44. – Ст. 356. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://rada.gov.ua>.
14. Толстой В.С. Личные неимущественные правоотношения / В.С. Толстой. – М. : Изд-во Академии повышения квалификации и профессиональной переподготовки работников образования, 2009. – 216 с. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.twirpx.com/file/206624/>.
15. Цивільне право України : [підручник] : у 2 кн. / [О.В. Дзери, Д.В. Боброва, А.С. Довгерт та ін.] ; за ред. О.В. Дзери, Н.С. Кузнецової. – К. : Юрінком Інтер, 2010– . – Кн. 1. – 2010. – 976 с.

Анотація

Мороз В. П. Найменування підприємства як об'єкт права інтелектуальної власності. – Стаття.

У статті висвітлюються актуальні проблеми правового регулювання випадків набуття найменуванням юридичної особи розрізняльної здатності щодо певних товарів або послуг та можливості віднесення його в такому випадку до нетрадиційних об'єктів права інтелектуальної власності (засобів індивідуалізації), його відмінність від традиційного засобу індивідуалізації – комерційного найменування. Проаналізовано аспекти набуття прав на такий об'єкт права інтелектуальної власності, його використання й охорони прав на нього, захисту та припинення відповідних прав.

Ключові слова: право на найменування юридичної особи, право інтелектуальної власності, засіб індивідуалізації, особисте немайнове право.